

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 3. Vtrum Anima prius assumpta fuerit à Verbo, quàm caro.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

vnde D. Thomas potuisset totum argumentum admittere: sicut enim Deus immediatè dat omnibus esse per creationè, & immediatè est in omnibus, non autem est in vna re, mediante alterà; ita per assumptionè immediatè vnit sibi tam carnem, quàm animam: & sicut in creatione anima est ratio creandi corporis; ita in assumptione anima est ratio assumendi corporis. Solutio tamen D. Thomæ etiam bona est.

ARTICVLVS II.

Vtrum Filius Dei assumpserit animam mediante spiritu seu mente?

3 Affirma- tur.

Respondetur affirmatiuè. Notandù est, hunc Articulù poni à D. Thoma propter D. Augustinum, qui libro de Agone Christiano cap. 18. sic ait: Inuisibilis & incommutabilis veritas, per spiritum, animam; & per animam, corpus accepit. Simili modo loquitur Damascen. lib. 3. de fide cap. 6. Probatur iisdem rationibus, quibus Articulus superior.

Quomodo Anima & Spiritus distinguuntur.

Aduerte, in homine esse tantùm vnã animã, quæ quatenus est principium seu fons virium sensitiuarum, & vegetatiuarum, dicitur anima: quatenus autem est fons virium superiorum, scilicet intellectus & voluntatis, dicitur spiritus & mens: qui duo gradus in ipsã animã vt summum distinguuntur formaliter. Sicut ergo caro dicitur assumpta mediante animã, tum quia anima dignitate est media inter carnem & Verbum; tum, quia caro est propter animam assumpta: ita anima dicitur assumpta mediante spiritu; tum, quia spiritus dignitate est medius inter animã & Verbum; tum, quia anima est assumpta propter spiritum: non enim erat congrua assumptioni nisi ratione spiritus. Quod vt intelligatur; imaginandum est in animã esse quasi duos gradus essentialis inter se distinctos; & animam secundùm eum gradum quo est spiritus, esse præstantiorè seipsã, vt est anima dumtaxat; ac proinde animam, vt est spiritus, esse mediam, inter Verbum & inter animam, vt anima est.

ARTICVLVS III.

Vtrum anima prius assumpta fuerit à Verbo, quam caro?

4

Error Origenis quòd omnes animæ simul sunt ab initio creatæ.

Respondetur, Anima non fuit prius tempore assumpta, quàm caro, sed eodem momento. Est fide tenendum contra Origenem, qui lib. 1. *περι ἀρχῶν* cap. 7. & lib. 3. cap. 3. & alibi, docet ab initio creaturæ omnes animas fuisse simul conditas, easque varijs deinde temporibus demitti in corpora, veluti in carceres, ob sua demerita. Ex quo fundamento lib. 2. cap. 6. docet animam Christi ab initio creaturæ fuisse vnitam Verbo indissolubiliter, & tandem post aliquot annorum millia, tempore diuinitus disposito, carni vnitam. Sed hoc fundamentum est omnino falsum; & refutatur in Sexta Synodo Generali actione 11. in oratione Sophronij sub finem, quæ oratio approbatur à toto Concilio actione 13.

Item in Concil. Braccarensi I. can. 6. & in Leonis I. epist. 99. cap. 10. & à Cyrillo lib. 1. in Ioan. c. 9. qui 23. argumentis illud oppugnat. A Hieronymo epist. ad Palmachium de erroribus Ioannis Hierosolymitani. Ab Augustino lib. 11. de ciuit. cap. 23. Denique à D. Thoma lib. 2. contra Gentes cap. 83. & 84. Pari modo falsum est, id quod Origenes ex hoc fundamento colligit de Christi animã, eam ab initio fuisse conditam, & assumptã antè carnem: & refutatur speciatim in dictã oratione Sophronij; & à Leone I. epist. 11. ad Iulian. & Damasceno lib. 4. de fide c. 6. & breuiter hic à D. Thoma. Vbi aduerte, Origenem posuisse animam illam cum ceteris ab initio fuisse creatam, & aliquamdiu postea merito singularis dilectionis à Verbo fuisse assumptã (vt refert D. Thomas Commentario in Epistolam ad Hebræos lect. 4. quamuis non ita expressè ex verbis Origenis hoc colligatur;) deinde, in plenitudine temporis post multa secula carni vnitam. Vnde sequeretur, vt benè colligit D. Thomas, illam animam primò habuisse suam subsistentiam; deinde, hæc preempta, accepisse subsistentiam Verbi; quòd sanè absurdum est.

Item, quòd anima Christi fuit antè carnem creatã & vnita.

Sed obijci potest ex Origene lib. 2. *περι ἀρχῶν*, cap. 6. Christus Psalm. 44. dicitur, *Vinctus oleo lactis præ consortibus suis; quia dilexit iustitiam & odit iniquitatem*: ergo anima Christi merito dilectionis fuit vnita Verbo; quam dilectionem habuit statim ab initio: fuit ergo vnita Verbo ab initio. Respondeo cum D. Hieronymo epist. ad Principiam, *oleum lactis*, non esse vnionem hypostaticam, sed gloriam corporis, qua Christus in Resurrectione donatus fuit, eò quòd in Passione dilexisset peccatum & odisset iniquitatem: tunc enim verè dilexit iustitiam, & odit iniquitatè, quando, vt adduceret iustitiam sempiternam, & finem acciperet peccatum (iuxta vaticinium Danielis 9.) se in mortem obtulit. Similis locus est ad Philip. 2. vers. 8. *Humiliavit semetipsum vsque ad mortem: propter quod & Deus exaltauit illum, & donauit illi nomen quod est super omne nomen.*

Explicatur locus Psal. 44.

D V B I V M.

Vtrum Anima saltem prius naturã non fuerit assumpta à Verbo, quàm caro?

Respondet & Dico Primò, Ordine intentionis prius naturã assumpta est Anima, quàm caro. Patet ex Artic. 1. Nam assumptio animæ fuit ratio & finis assumptionis corporis: Sicut enim corpus est propter animam; ita vnio Verbi cum corpore, facta fuit propter vnionem Verbi cum animã.

6 Anima prius intentione assumpta est quàm corpus.

Dico Secundò, Ordine executionis & existentie prius naturã assumptum est corpus, quàm anima. Ratio est; quia corpus humanum prius naturã intelligitur perfectè dispositum, quàm creetur anima: Supponitur enim creationi animæ tamquam subiectum, in quo anima creanda sit: atque adeo est ratio cur anima hæc & nunc creetur: ergo prius naturã subsistit, quàm subsistat anima. Ergo vt non subsistat subsistentiã propriã, debet in illo signo naturã præueniri à Verbo, antequam anima intelligatur creata. Confirmatur, quia quod est vltimum in intentione, debet esse primum in executione; vt patet exemplo eius qui ædificat

Corpus vero prius executione.

ædificat domum; vt rectè Caietan. art. 5. vbi fundamentum, quod est vltimum in intentione, est primum vnde incipit executio: atqui caro est veluti fundamentum humanæ structuræ: ergo &c.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Caro Christi fuerit prius assumpta, quam animata?

7
Caro simul assumpta & animata.

Respondetur, Non prius, sed omnino simul tempore caro Christi fuit à Verbo assumpta, & anima rationali viuificata. Est fide tenendum, & habetur in VI. Synodo action. 6. *Simul, inquit, caro, simul Dei Verbi caro; simul caro animata rationalis.* Et Fulgentius lib. de fide ad Petrum cap. 18. *Firmissime tene, & nullatenus dubites, non carnem Christi sine diuinitate conceptam in vtero Virginis prius quam susceperetur à Verbo; sed ipsum Verbum Deum sua carnis acceptione conceptum, ipsamque carnem Verbi Incarnatione conceptam.* Idem docet Ambros. lib. de Dominicæ Incarn. Sacramento cap. 7. Et Damascenus lib. 3. de fide cap. 2. Et ratio est, quia caro non fuit assumpta nisi propter animam: ergo non debuit assumi prius tempore quam animaretur. Vtrum autem prius naturâ fuerit assumpta quam animata, colligi potest ex dictis art. 3. & magis patebit ex dicendis art. 5.

ARTICVLVS V.

Vtrum tota humana natura sit assumpta mediante partibus?

8

Respondetur duabus Conclusionibus. Prior est: Ordine intentionis Verbum assumpsit partes mediante totâ humanitate. Ratio est, quia vnio Verbi cum humanitate, erat finis & ratio vnionis ipsius cum partibus. Altera Conclusio: Ordine executionis Verbum assumpsit naturam mediante partibus.

DVBIVM I.

Vtrum prius naturâ assumpta sit Anima & Corpus, quam ipsa humanitas?

9
Humanitas est prior intentione.

Omnia opinioibus, quæ ferè tantum in modo loquendi disident: Dico Primò, Ordine intentionis prius naturâ assumpta est tota humanitas, quam anima vel corpus. Est communis Doctorum dist. 2. Et Damasceni lib. 3. de fide cap. 16. Ratio est, quia Christus non assumpsit animam & corpus, nisi vt esset perfectus & integer homo: ergo prius intendit assumere humanitatem. Confirmatur, quia partes cum sint imperfectæ, non intenduntur, nisi propter totum. Vide Scotum dist. 2. quæst. 2.

Partes, priores sunt executione.

Dico Secundò, Ordine executionis & existentia, prius naturâ assumptæ sunt partes, scilicet anima & corpus, quam totum. Probatur Primò, Quia operatio agentis incipit à partibus, & terminatur in toto: ergo ordine executionis prius assumptæ sunt partes. Quod potest confirmari exemplo domus ædificandæ. Probatur Secundò, Quia anima prius naturâ subsistit, quam totum compositum: ergo prius naturâ accepit subsisten-

tiam à Verbo, quam totum. Accedens Probatur, Quia anima prius naturâ creatur, quam vnatur corpori: ergo etiam prius naturâ subsistit, quam corpori vnatur. Patet Consequentia, quia creati, est subsistentium, vt docet D. Thomas in 1. parte quæst. 75. art. 2. & quæst. 76. art. 1. Et Confirmatur, quia creatio ex natura sua terminatur ad aliquid subsistens & independens ab alio, nisi aliunde impediatur: ergo prius naturâ anima habet subsistentiam, quam vnionem cum corpore: nam subsistentiam habet præcisè ex vi creationis; vnionem autem cū corpore, ex naturali quadam actione distincta à creatione. Simili modo possumus argumentari de corpore; quia corpus prius naturâ subsistit quam totum: ergo eius subsistentia prius naturâ suppletur à Verbo, quam subsistentia totius. Antecedens patet, tum quia materia habet suam subsistentiam, cum nulli rei innatur, quin imò sit omnium fundamentum. Deinde, quia corpus humanum prius naturâ est perfectè dispositum, quam anima vnatur: ergo etiam prius naturâ subsistens, quam totum. Probatur Tertio, Quia in triduo mortis Verbum mansit vnitum animæ & corpori, solutâ vnione cū humana natura: ergo prius naturâ illis vniebatur quam toti. Nam quod est primum in executione, est vltimum in dissolutione. Probatur Quarto, Illud est prius naturâ ex quo pendet esse alterius, non contrâ: atqui ex vnione Verbi cum animâ & corpore, pendet vnio eiusdem Verbi cum humanitate, non contrâ: nam hæc ex illâ resultat: ergo est prior, si ordinè essendi spectemus.

DVBIVM II.

Vtrum Anima & Corpus prius sint assumpta à Verbo, quam vnita inter se?

Respondeo & Dico Primò, Vnio animæ cum corpore, est prior intentione, quam vnio eiusdem animæ vel corporis cum Verbo. Sequitur ex dictis. Et ratio est, quia vnio animæ cum corpore fuit quodammodo finis vnionis eiusdem animæ & corporis cum Verbo. Verbum enim vnitum est animæ & corpori, vt hæc inter se vnirentur; & mediante vnione sui fieret vt Verbum vniretur humanitati ex eorum vnione resultanti.

IO
Vnio horum extremorum ordinis intentionis.

Dico Secundò, Ordine executionis & existentia, prius naturâ anima & corpus sunt vnita Verbo, quam inter se. Patet hoc ex rationibus allatis dub. 1. quæ hoc ipsum probant. Confirmatur ex signo: nam vnio animæ & corporis dissoluta fuit saluâ permanente vnione illorum cum Verbo: ergo illorum vnio cum Verbo, non pendeat ab vnione illorum inter se.

Ordine executionis.

Dices; Etiam illorum vnio inter se, non pendebat ab vnione illorum cum Verbo: ergo hæc non erat prior. Patet Consequentia, quia prioritas naturæ, est prioritas causæ respectu effectus dependentis: ergo si vnio cū Verbo non est causa à qua dependeat vnio illorum inter se, non erit prior. Respondeo, vt vnio illorum inter se conuenienti modo fiat, sic pendet ab illorum subsistentia; nam ita debent vniri, vt sui vnione constituent compositum subsistens: vnde ipsa prius naturâ debet habere subsistentiam suam vel alienam, alioqui non erunt conuenienter constituta

1. Obiectio.

Solutio.

E e iij ad vnio-